

Arrest

nr. 56 782 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde O. A.
geboren te S., op (in) X
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde dat hij op 16.06.2010 is toegekomen in België. Eén dag later, op 17.06.2010, heeft betrokkene het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in S. (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) op 29.01.1988.

Uit het Eurodacverslag van 17.06.2010 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse overheid heeft op datum van 29.06.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.06.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat hij op 11.08.2007 vanuit S. naar U. in de Oekraïne reisde waar hij rond 13.08.2007 zou zijn aangekomen. Op 29.08.2007 zou hij vanuit de Oekraïne naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij werd tegengehouden door de politie. Betrokkene vroeg in Oostenrijk asiel aan en verbleef er tot zijn vertrek naar België op 16.06.2010. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag werd afgewezen ergens in mei 2010. Op 16.06.2010 verliet betrokkene Oostenrijk richting België in het gezelschap van zijn echtgenote U. D. (o.v. 6.644.085) en zijn twee minderjarige kinderen. Op 16.06.2010 kwam betrokkene met zijn gezin in België aan en één dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 17.06.2010 werd op 24.06.2010 op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2010 een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten. De Oostenrijkse autoriteiten willigden op 29.06.2010 dit terugnameverzoek in voor betrokkene op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. De Oostenrijkse autoriteiten willigden eveneens het terugname-verzoek in voor betrokkenes echtgenote U. D. (o.v. 6.644.085) en de twee minderjarige kinderen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Tijdens zijn verhoor op 22.06.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij verklaarde dat hij vernomen had dat België een veel beter land is dan de andere Europese landen. Betrokkene verklaarde eveneens dat het van in het begin de bedoeling was om naar België te komen om asiel aan te vragen (DVZ, vraag 19). Betrokkene toont geenszins aan dat andere Europese landen slechter zouden zijn dan België en baseert zich volgen zijn verklaringen op zaken die hij "vernomen" had (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot zijn verklaring op de DVZ dat het "van in het begin zijn bedoeling was om naar hier (België) te komen is het enigszins merkwaardig dat betrokkene pas vanuit Oostenrijk naar België vertrekt nadat zijn asielaanvraag in Oostenrijk is afgewezen waardoor er bij de verklaring dat het "van in begin de bedoeling was naar België" te komen enigszins vraagtekens geplaatst kunnen worden.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn moeder O.a M.en zijn zus O.a E. met haar gezin in België zou zijn. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa

te hebben. Met betrekking tot de familieleden van betrokkene die in België zouden zijn, met name zijn moeder en zijn zus met haar gezin dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn moeder of zijn zus en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk dat hij op enig vlak (financieel, medisch etc..) afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch...) van zijn zus of moeder in België zouden verblijven.

Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7 of art 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat er na de afname van de TBC-foto een vermoeden zou zijn dat betrokkene TBC heeft. Hij zou een tweede afname gekregen hebben maar nog geen resultaat hebben gehad (DVZ 20). Betrokkene brengt van die vermoeden van TBC niet het minste begin van bewijs aan en betrokkene maakt derhalve niet aannemelijk dat deze verklaarde gezondheidsproblemen hem zouden verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) nr 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien(10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1,A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Oostenrijk. Doordat de bestreden beslissing niets stelt over de vrees terug te keren naar Oostenrijk. Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Oostenrijk onderzocht is. Zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Oostenrijk. Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen. Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan. Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. Dat Oostenrijk een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn. Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekend partij. Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat

om beroep in te stellen. Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule een gebrekkige motivering. Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielaanvraag niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek. De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; Dat het initiële doel was om naar België te komen. Gelet op de verklaring van zijn echtgenote is het dan ook geenszins merkwaardig dat verzoeker pas vanuit Oostenrijk naar België vertrekt nadat zijn asielaanvraag in Oostenrijk is afgewezen. Zij werden verplicht in Oostenrijk te blijven (Dublinconvente) waardoor de verklaring dat van in begin het de bedoeling was naar ons land te komen geenszins vraagtekens geplaatst kunnen worden. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...). De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent. Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.). Zijn moeder O.a M. en zijn zus O.a E. zijn in ons land. Verzoeker is ziek (stuk 2). Verzoeker is (financieel, medisch etc.) afhankelijk zou de hulp (financieel, medisch.) van zijn zus en moeder. Een behandeling van de asielaanvraag van verzoeker in België op basis van art 7 of art 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 is derhalve aan de orde. Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamill Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88). Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde. De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

2.2. Verzoeker blijft in de toelichting van het enig middel in gebreke in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003 en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht niet ontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Ook verzoekers vage beschouwingen nopens 'een vrees voor terugkeer naar Oostenrijk die niet onderzocht zou zijn' en 'de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Oostenrijk', kunnen niet worden aangenomen. Bij het verhoor op 9 juli 2010 heeft verzoeker verklaard dat hij naar België gekomen is omdat hij 'vernam dat België een veel beter land is dan de andere Europese landen, het was van in het begin zijn bedoeling om naar hier te komen' (om asiel aan te vragen). Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht het volgende gemotiveerd: *"Tijdens zijn verhoor op 22.06.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij verklaarde dat hij vernomen had dat België een veel beter land is dan de andere Europese landen. Betrokkene verklaarde eveneens dat het van in het begin de bedoeling was om naar België te komen om asiel aan te vragen (DVZ, vraag 19). Betrokkene toont geenszins aan dat andere Europese landen slechter zouden zijn dan België en baseert zich volgen zijn verklaringen op zaken die hij "vernomen" had (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot zijn verklaring op de DVZ dat het "van in het begin zijn bedoeling was om naar hier (België) te komen is het enigszins merkwaardig dat betrokkene pas vanuit Oostenrijk naar België vertrekt nadat zijn asielaanvraag in Oostenrijk is afgewezen waardoor er bij de verklaring dat het "van in het begin de bedoeling was naar België" te komen enigszins vraagtekens geplaatst kunnen worden. Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn moeder O.a M. en zijn zus O.a E. met haar gezin in België zou zijn. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa te hebben. Met betrekking tot de familieleden van betrokkene die in België zouden zijn, met name zijn moeder en zijn zus met haar gezin dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn moeder of zijn zus en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art 2.i van de Dublin- II-Verordening. Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk dat hij op enig vlak (financieel, medisch etc..) afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch...) van zijn zus of moeder in België zouden verblijven."*

Verzoekers beschouwingen in zijn verzoekschrift (die geenszins overeenstemmen met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd) kunnen dan ook allerminst afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoekers betoog dat hij medisch en financieel afhankelijk zou zijn van zijn moeder en zus die in België verblijven, zijn ongestaafd en kunnen niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing bevat volgend motief: *"Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn moeder O.a M. en zijn zus O.a E. met haar gezin in België zou zijn. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa te hebben. Met betrekking tot de familieleden van betrokkene die in België zouden zijn, met name zijn moeder en zijn zus met haar gezin dient te*

worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn moeder of zijn zus en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art 2.i van de Dublin- II-Verordening. Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk dat hij op enig vlak (financieel, medisch etc..) afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch...) van zijn zus of moeder in België zouden verblijven.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention*”. Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid.

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verzoeker en zijn zus en moeder als een ‘gezin’ dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verzoeker brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoeker ziek is volstaat vanzelfsprekend niet om een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken; terwijl in de beslissing afdoende worden uiteengezet om welke reden de beweerd beweringen die niet gestaafd worden, geen beletsel vormen om verzoeker over te dragen aan Oostenrijk dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en hiermee ook heeft ingestemd. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskening van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC